

KIMBERLY
BRUBAKER BRADLEY

De dag
dat
jij mij
vond

Door weer en wind
1

Hoofdstuk 1

Harper kon zich inhouden tot ze de dode kippen zag. *Dode kippen*. Minstens zes, aan hun poten opgehangen aan een waslijn, nota bene met wasknijpers, achter een verder heel normaal uitziende boerderij met stenen muren, gelegen in de bocht van de weg. Ze wist niet waarom die kippen ervoor zorgden dat ze brak, maar dat was wel zo. Ze barstte in huilen uit. Harde, ongecontroleerde snikken.

Het was niet de eerste keer dat ze hilde maar het voelde wel zo, alsof ze helemaal opnieuw begon.

Haar moeder zag de kippen ook. Het laatste beetje kleur trok weg uit haar gezicht. Ze parkeerde de auto met de trailer erachter langs de kant van de weg, en zette hem in parkeerstand. Ze sloeg haar armen om Harper, en wiegde haar heen en weer. ‘Het spijt me, het spijt me, het spijt me,’ zei ze.

Harper probeerde te stoppen met huilen. ‘Het is niet jouw schuld.’

‘Het is mijn schuld dat we hier zijn,’ zei haar moeder. ‘Misschien hadden we in Knoxville moeten blijven.’

‘Nee,’ zei Harper. Ze veegde haar neus af aan de mouw

van haar shirt. ‘Nee.’ Hoewel ze in Knoxville nog nooit dode kippen aan een waslijn had zien hangen.

Haar moeder haalde diep adem. ‘Ik weet zeker dat er een reden is dat ze daar hangen. We zijn op het platteland nu. Hoewel we technisch gezien volgens mij nog binnen de stadsgrenzen van Sommer Springs zijn.’

Harper gluurde door het zijraam naar de boerderij met de kippen. Behalve de dode vogels, zag het er heel normaal uit. Bloemen in een perk naast de voordeur, schommelstoelen op de veranda, een kippenhok in de achtertuin – met nog heel veel fladderende kippen erin. Harper had medelijden met ze. *Welkom in Sommer Springs, Tennessee, dacht ze, waar kippen hun vrienden zien sterven en zich afvragen of ze de volgende zullen zijn!* Haar maag draaide zich om.

Ze waren al door het zogenaamde centrum van Sommer Springs gereden. Het was exact zes blokken lang, zonder dat er in de verste verte een snelweg of winkelcentrum of zelfs maar een Starbucks te bekennen was. Knoxville, waar ze vandaan kwamen, was een stad, een normale stad waar ze in een gewone woonwijk woonden, tussen gewone mensen – mensen die nooit geslachte kippen aan een waslijn in de tuin hingen waar iedereen ze kon zien.

Harpers beste vriendin Cat, die tegenover hen woonde in Knoxville, zou niet hebben gehuild bij het zien van de dode kippen. Ze zou een grap hebben gemaakt, over kippen die in een horrorfilm zaten misschien, en waarschijnlijk zou het grappig zijn geweest, misschien zou Harper zelfs wel hebben gelachen.

Harper en haar moeder waren niet alleen uit Knoxville vertrokken. Ze waren ook bewust weggegaan van Cat – van Cat, Cats huis en vooral Cats moeder. En Harpers vader. Niets in Harpers leven voelde nu nog normaal. Ze vroeg zich af of dat ooit nog zou komen.

‘Het huis waar we nu heen gaan is tijdelijk,’ zei haar moeder, voor misschien wel de vijftigste keer. ‘Als alle papieren zijn getekend en ons leven weer wat rustiger is, kopen we zelf een huis, in een woonwijk, net als eerst. Ik moest voor nu een huurhuis vinden waar Harvey ook mag wonen.’

Op de achterbank van hun Hyundai hoorde Harvey, hun hond, zijn naam. Hij tilde zijn kop op en kwispelde even. Harvey was een Pyrenese berghond, hij woog meer dan Harper zelf.

Ze konden Harvey niet achterlaten. Harper slikte even en veegde haar ogen nog een keer af. ‘Het is al goed,’ zei ze. ‘Sorry.’

‘Je hoeft geen sorry te zeggen,’ zei haar moeder. Ze haalde diep adem. ‘Het is moeilijk nu. Maar we komen hier wel doorheen.’

Het zou altijd moeilijk blijven. Altijd.

Drieënhalve week geleden, eind augustus, op een woensdag, had Harpers moeder buikgriep gekregen op haar werk in het ziekenhuis, en was ze tussen de middag naar huis gekomen. Thuis zag ze de auto van Harpers vader, die samen met hem op zijn werk had moeten zijn, op de oprit aan de overkant van de weg staan. Bij Cats huis.

Nieuwsgierig was Harpers moeder de straat overgestoken, en had aangebeld. Wat ze daar aantrof, sloeg in als een bom. Het blies hun gezin aan flarden.

Dat alles had Harper pas later gehoord. Toen zij die dag uit school kwam, waren haar ouders allebei thuis, op hun slaapkamer, met boze stemmen tegen elkaar aan het praten met de deur stevig dicht. Toen de deur openging, zeiden ze tegen Harper dat ze allebei van haar hielden, dat niks haar schuld was, en dat dit iets voor volwassenen was en dat zij het zouden oplossen. En o ja, dat ze gingen scheiden.

Dat laatste overviel haar als een emmer vol ijskoud water die over haar hoofd werd gekiept. Ze snakte naar adem, en toen huilde ze, en ze kon niet meer stoppen met huilen, ondanks haar ouders die haar allebei troostten.

Niemand wil dat zijn ouders gaan scheiden.

Alleen Cat begreep hoe afschuwelijk Harper zich voelde. Cat had haar eigen vader nog nooit gezien.

‘Ik ga naar Cat,’ zei Harper, toen ze eindelijk uitgehuild was.

Haar ouders keken elkaar aan, met een blik die ze niet begreep. ‘Lieverd,’ zei haar moeder, ‘ik weet het niet. Het is beter als je vanavond thuisblijft.’

‘Kan ik haar dan even bellen?’ vroeg Harper. Ze had nog geen eigen telefoon.

‘Nee, dat kan nu niet.’

Harper snapte er niks van, maar ze legde zich erbij neer. De volgende ochtend had ze Cat nog steeds niet gesproken. Ze stond te wachten bij Cats kluisje. Hoe ze de zin ‘mijn ouders gaan scheiden’ zou uitspreken, wist ze niet,

maar ze wist wel zeker dat Cat iets zou antwoorden wat haar zou troosten. Iets liefs. Iets dappers. Iets als: ‘Nou ja, het is beter dan dood of verminking’ – wat ze meestal zei bij slecht nieuws.

Harper rilde even toen een groep ouderejaars, waaronder Cats neef Eli, de hal in kwam lopen. Eli knikte naar haar, maar toen vertrok zijn gezicht en keek hij snel de andere kant op. Had hij iets gezien op haar gezicht? Lag het er zo dik bovenop? Het was op de middelbare school veel ingewikkelder dan op de basisschool. Hoe moest ze met haar verdriet omgaan te midden van al deze arrogante coole types die ze nauwelijks kende?

Eindelijk verscheen Cat aan het einde van de hal. Harper zwaaide en probeerde te glimlachen. Cat zag haar, en bevroor. Haar gezicht werd knalrood en Harper herkende die blik. Het was het gezicht dat Cat trok als ze zich schuldig voelde – zo keek ze als haar moeder ontdekte dat zij en Harper elkaar hadden uitgedaagd om ’s nachts door de buurt te rennen. Als ze iets grofs zei over een van de leraren en dan bleek dat die leraar achter haar stond en alles had gehoord.

Het gezicht dat Cat trok als ze iets verkeerd had gedaan.

Toen ze een paar meter bij Harper vandaan was, slikte Cat moeizaam, draaide zich om en stooft weg.

Cat! wilde Harper roepen, maar ze kreeg het woord niet door haar dichtgeknepen keel.

Wat was er gebeurd? Wist Cat iets? Waarom zei niemand iets?

Pas toen ze in de rij stond voor de lunch, ontdekte ze

wat er aan de hand was, en ook nog op de meest vervelende manier. Roddels. Iemand achter haar, iemand die ze niet eens kende, zei: ‘Dat meisje daar, met dat blauwe shirt – heb je gehoord wat haar vader heeft gedaan? Met de moeder van dat andere meisje, ja – haar beste vriendin.’

Het praten ging door. Toen wist Harper precies wat haar vader had gedaan. En ze wist dat iederéén het wist.

Ze voelde zich duizelig worden. De muren van de kantine werden wazig. Ze rende naar de wc’s en moest overgeven, daarna ging ze naar het kantoor van de conciërge en probeerde niet te huilen terwijl ze wachtte tot haar moeder haar kwam ophalen.

Toen haar moeder binnenkwam, zei ze: ‘Wat vervelend, lieverd. Ik zal je wel hebben aangestoken met mijn buikgriep. Dat kon er ook nog wel bij.’

Harper overwoog even om haar moeder de waarheid te vertellen. *Ik weet wat papa heeft gedaan. Met Cats moeder.* Maar ze kon de woorden op geen enkele manier over haar lippen krijgen.

De volgende ochtend had ze te veel trek om te doen alsof ze nog ziek was. In plaats daarvan keek ze haar moeder aan en zei: ‘Ik kan nooit terug naar die school. Nooit.’

Tot haar verrassing knikte haar moeder. ‘Weet je het zeker?’

‘Absoluut,’ zei Harper. En dat voelde op dat moment ook echt zo.

‘Ik ook,’ zei haar moeder. ‘Laten we hier weggaan. Laten we alles anders doen.’

Dus. Harpers moeder had spijkers met koppen geslagen.

Drie weken later: nieuwe baan, nieuwe school, nieuw huis. Nieuwe stad, nieuw leven. Ze begonnen helemaal opnieuw. Ze lieten alles uit hun oude leven achter.

Inclusief Cat, Harpers vader en de persoon die Harper was geweest – wie dat dan ook mocht zijn.

Harper had niet echt over de consequenties nagedacht toen ze haar oude leven achter zich liet. Nu betekende het dat ze in een soort raar niemandsland vastzat. Ze was niet wie ze een maand geleden was – de beste vriendin van Cat, de dochter van twee lieve ouders die het meestal goed met elkaar konden vinden, althans: zo leek het – en ze had geen idee wat er nu zou gebeuren. Wat het ook was, ze had niet verwacht dat er dode kippen zouden zijn.

Iemand van Harpers leeftijd liep vanuit de zijdeur van de boerderij nonchalant naar de kippen aan de waslijn, alsof diegene eraan gewend was, wat waarschijnlijk ook zo was dacht Harper. Ze stopte met staren en keek naar haar schoot.

Haar moeder zette de auto in de achteruit. ‘Geloof me, wij gaan niet wonen op een plek die zo verwilderd is als dat daar.’

‘*Dat daar* waren kippen,’ zei Harper.

‘Klopt,’ zei haar moeder. ‘Ik eet kip. Jij ook.’

‘Niet van een waslijn!’

‘Laten we er niet meer aan denken,’ zei haar moeder. ‘We zijn er bijna. Het is zo leuk, net een tiny house, je weet wel, zoals we op tv zagen.’

Haar moeders geforceerde enthousiasme begon te irriteren.

‘En gemeubileerd!’

Ja. Wat een geluk hadden ze, toch? Dat ze hun hele leven achter zich lieten, maar in ieder geval niet hoefden te piekeren over meubels.

Ze draaiden een hoek om, en toen nog een. ‘Daar zijn we da-’

Harpers moeder stopte met praten. Harper zag dat haar gezicht een geschrokken uitdrukking kreeg, haar mond een perfecte, verraste o. *Laten het alsjeblieft niet nog meer kippen zijn, niet nog meer dode kippen*, dacht Harper voor ze naar buiten keek.

Het was een paard.

Hoofdstuk 2

Het paard leefde nog, dat was fijn, want een dood paard zou oneindig veel erger zijn dan dode kippen. Het paard was gespikkeld, roodachtig en wit, en stond op het gazon van wat zo ongeveer het kleinste huisje was dat Harper ooit had gezien. Het dier werkte gras naar binnen met een enorm enthousiasme.

Harper was nog nooit zo dicht bij een paard geweest, niet eens in de dierentuin. Ze deed de autodeur open en staarde naar het dier.

Het was prachtig. Het had bruine, zachte ogen met een open blik. De oren bewogen zich nieuwsgierig naar Harper en Harper zou zweren dat het paard naar haar glimlachte. *Hoi*, leek het paard te zeggen, *daar ben je dan*. Het leek alsof het paard blij was haar te zien.

Haar moeder had wel gezegd dat er een stal aan het huis grensde. Het huis was technisch gezien onderdeel van de stal – ze huurden het van de eigenaar van de stal. Maar ze had er helemaal niet over nagedacht wat dat betekende, tot nu. Ze stapte uit de auto en liep naar het paard toe.

Het paard tilde zijn hoofd op en stopte met kauwen. Hij zag er een beetje gealarmeerd uit. Harper bevroor. Ze liet haar uitgestrekte handen naar beneden zakken. Het paard zuchtte en begon weer te grazen. Harper deed weer een stapje dichterbij. Het paard keek naar haar, maar bleef dooreten, hij zag er minder bezorgd uit nu.

‘Hé, mooierd,’ zei Harper. ‘Hé, mooie jongen.’ Ze deed nog een stapje, en nog een, tot ze bij de schouder van het paard stond. Het paard ademde luid uit.

‘Lieve jongen,’ zei ze. De bovenkant van zijn rug was hoger dan Harper zelf.

‘Harper, lieverd, kom maar niet zo dichtbij,’ zei haar moeder. ‘Straks bijt hij!’

Het paard ging helemaal nergens in bijten, behalve in gras. Harper bekeek het paard. Grote hoeven, met zwarte en witte stukken, sterke benen en een warme, zachte geur. De manen van het paard hadden allerlei kleuren: rood, zwart en aan de onderkant ook witte haren. Harper legde haar hand op de hals van het paard. Zijn huid trilde even, maar werd meteen weer rustig. Het paard bleef grazen.

Een stem zei: ‘Goed, je hebt haar. Draag je een riem?’

Harper keek op. Achter het huis was een hek, gemaakt van vier planken. Een meisje met een bruine huid en allemaal kleine vlechtjes in haar haar was op de onderste twee planken geklommen en keek naar haar.

Harper droeg inderdaad een riem. ‘Ja,’ zei ze.

‘Top,’ zei het meisje. ‘Doe hem rustig af en bind hem om haar nek, oké? Gewoon losjes. Dan kun je haar bij je houden tot Dante er is.’

‘Oké,’ zei Harper langzaam. ‘Is het een meisjespaard?’ Ze deed haar riem langzaam af en liet hem om de hals van het paard glijden.

Het meisje keek naar haar. ‘Ze heet Katara,’ zei ze. ‘Dante en ik komen er zo aan.’ Ze sprong van het hek en rende de helling op richting de manege, ondertussen schreeuwend: ‘Dante! Ze is weer los!’

Harpers moeder liep op het paard af. ‘Ik weet niet of—’

‘Mam, stop, je maakt haar bang,’ zei Harper. Het paard, Katara, was helemaal verstijfd.

‘Laat haar maar gewoon eten, anders rent ze weg.’

‘O, hallo, Beth toch?’ zei een nieuwe stem tegen Harpers moeder. ‘Het was niet de bedoeling dat Katara je welkom zou heten.’ Harper draaide zich om en zag een grote, breedgeschouderde zwarte vrouw over het hek klimmen. Ze droeg zwarte leren laarzen, paardrijlaarzen gokte Harper, en wat waarschijnlijk een paardrijbroek was.

‘Het is een prachtig paard,’ zei Harpers moeder.

De vrouw stak haar hand uit. ‘Chelsea,’ stelde ze zichzelf voor.

‘Beth. Fijn om in het echt kennis te maken. Dit is mijn dochter Harper.’

Ze schudden elkaars hand, en de vrouw lachte naar Harper. ‘Ik heb de sleutels voor je,’ zei ze tegen Harpers moeder. ‘Waar is die jongen?’ Ze draaide zich richting de manege, maakte een toeter van haar handen en riep: ‘Dante!’

‘Ik kom eraan!’ Nu klom er een jongen over het hek. Het hek hield duidelijk niemand tegen. Dante was ouder

dan het meisje van net. Harper dacht dat hij waarschijnlijk ook iets ouder was dan zichzelf. Hij had een lichtbruine huid, donkere ogen en stijl zwart haar dat over zijn voorhoofd hing. Hij droeg een gescheurde spijkerbroek met modderige cowboylaarzen, en een wit T-shirt met groene en bruine strepen.

Hij had een emmertje bij zich, waarmee hij begon te schudden zodra hij op de grond stond. Er klonk een rammelend geluid. Katara tilde haar hoofd op en liep naar hem toe, met een tevreden blik in haar ogen. Harper, die nog steeds de riem vasthield, liep met haar mee.

Dante keek naar Harper. ‘Hou jij de emmer vast?’ zei hij. ‘Alsjeblieft?’

Harper pakte de emmer aan. Het paard stak haar neus in de emmer en begon te smakken. Dante deed snel een halster over Katara’s neus en gaf Harpers riem terug aan haar.

‘Dante,’ zei mevrouw Chelsea, ‘hoe kan het dat ze haar halster niet om had?’

‘Ik was haar aan het borstelen, maar ik moest even naar de wc. Ik denk dat ik de staldeur niet goed heb dichtgedaan. Het spijt me, mevrouw Chelsea, echt waar.’

‘De hoeveelste keer is dit nou?’

‘Ik zal echt voorzichtiger zijn. Ik beloof het.’

‘Doe dat maar.’ Mevrouw Chelsea glimlachte erbij, maar ze klonk wel streng. Harper kreeg het gevoel dat ze niet met zich liet sullen.

Dante knoopte het halster om Katara’s hoofd vast, klikte een touw aan de ring onderaan, pakte de lege emmer van

Harper over en liep met Katara de heuvel af. Harper en Mevrouw Chelsea keken hem na.

‘Soms denk ik dat ik beter een deur in het hek kan maken,’ zei mevrouw Chelsea, terwijl ze zich naar Harpers moeder draaide. ‘Maar dat zou nog iets zijn wat iemand open kan laten staan. Katara wil altijd op avontuur. Een keer vond ik haar bij de Lutherse kerk op de hoek. De burens zijn inmiddels aan haar gewend, maar het is niet hoe het hoort.’

Ze glimlachte. ‘In ieder geval: welkom! Ik wilde jullie even de sleutels geven en kijken of jullie nog iets nodig hebben. Harper, bedankt voor je hulp.’ Ze schudde Harpers hand en klopte Harvey op zijn kop, die uit de auto was geklommen en het gras waar Katara had gestaan uitgebreid besnuffelde. ‘Oké, dan is alles weer in orde. Dan ga ik maar gauw terug. Zaterdagochtenden zijn altijd de drukste.’

‘De manege is van haar,’ zei Harpers moeder terwijl ze samen keken hoe de vrouw – mevrouw Chelsea – over het hek klom en richting de manege liep. ‘De rijsschool, het grote huis aan de andere kant en dit kleine huis. Van haar en haar vrouw. Ze is getrouwd met een dokter. Hoe wist je hoe je dat paard moest vangen?’

Harper schudde haar hoofd. ‘Dat wist ik niet. Dat meisje,’ ze gebaarde richting de manege, ‘zei wat ik moest doen.’

‘Maar daarvoor al – je was niet eens bang, en zij was ook niet bang voor jou.’

Harper haalde haar schouders op. Katara had met haar gepraat, zo voelde het, net zoals Harvey dat deed. Met

bewegingen en met gezichtsuitdrukkingen. ‘Waarom zou ik bang zijn?’ Harper hield meer van paarden dan van kippen, besepte ze voor het eerst.

Door weer en wind

DE BESTE VRIENDEN VIND JE OP PLEKKEN WAAR JE ZE NOOIT HAD GEZOCHT

Harpers leven is ontploft. Haar vader heeft haar moeders hart gebroken en het lijkt erop dat haar beste vriendin het al die tijd wist. Nu zijn Harper en haar moeder verhuisd naar een vreemde stad en een klein huis op het erf van een manege. Een nieuw begin waar Harper helemaal niet om heeft gevraagd.

Dan wordt er op een dag een uitgemergeld paard gedumpt bij de manege. Harper heeft niets met paarden, maar als ze in zijn ogen kijkt, weet ze meteen: dit paard heeft haar nodig. Ze noemt hem Phoenix. De veearts stelt voor hem uit zijn lijden te verlossen, maar Harper geeft niet op. Terwijl Phoenix weer opkrabbelt, ontdekt Harper dat ook haar verhaal nog niet voorbij is. Dat er nieuwe vrienden zijn, en avonturen. En dat ze misschien niet zo alleen is als ze dacht.

**'BRUBAKER BRADLEY WEET PERSONAGES TE
SCHEPPEN VAN WIE JE GAAT HOUDEN.'**

– Bas Maliepaard,
presentator van De Grote Vriendelijke Podcast

NUR 283

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

kokboekencentrum.nl